

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 04.05.2017, sp. zn. 4 VSPH 671/2017, ECLI:CZ:VSPH:2017:4.VSPH.671.2017.1

Číslo: 108/2018

Právní věta:

Nedošlo-li k odloučení pozůstalosti (§ 1709 o. z.) a je-li do soupisu majetkové podstaty (§ 205 insolvenčního zákona) zapsán majetek, který nabyt dlužník z dědictví, může věřitel pohledávky, která má původ v dluhu zůstavitele, k jehož zaplacení je nyní povinen dlužník, uplatnit toto své právo vůči dlužníkovi v insolvenčním řízení (§ 14 odst. 1 insolvenčního zákona).

Nabyt-li dlužník dědictví po zůstaviteli až v průběhu insolvenčního řízení v době po marném uplynutí lhůty stanovené rozhodnutím o úpadku k přihlášení pohledávek, není věřitel pohledávky, která má původ v dluhu zůstavitele, bez dalšího zbaven práva uplatnit ji též vůči dlužníkovi podáním přihlášky (§ 173 a násl. insolventního zákona). Insolvenční soud je povinen takového věřitele vyzvat, aby v (procesní) lhůtě k tomu určené sdělil, zda uplatňuje právo na uspokojení dluhu zůstavitele vůči dlužníkovi a poučit jej, že po marném uplynutí určené lhůty bude mít za to, že takové právo neuplatnil.

Věřitel pohledávky, která má původ v dluhu zůstavitele, má právo, aby jeho pohledávka byla uspokojena v insolvenčním řízení dlužníka (dědice) podle schváleného způsobu oddlužení nebo v konkursu způsobem stanoveným v insolvenčním zákoně, avšak jen do výše ceny nabytého dědictví.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 04.05.2017

Spisová značka: 4 VSPH 671/2017

Číslo rozhodnutí: 108

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dědické řízení, Insolvence, Oddlužení, Uplatňování pohledávky

Předpisy: § 1706 předpisu č. 89/2012Sb.

§ 1709 předpisu č. 89/2012Sb.

§ 173 předpisu č. 182/2006Sb.

§ 246 odst. 4 předpisu č. 182/2006Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze k odvolání České spořitelny, a. s., změnil usnesení Krajského soudu v Praze ze

dne 10. 3. 2017, sp. zn. KSPH 68 INS 258/2014-P9, tak, že se přihláška P9-1 věřitelky č. 10 České spořitelny, a. s., sídlem Praha 4, Olbrachtova 1929/62, IČO 45244782, neodmítá a její účast v insolvenčním řízení nekončí.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Ve výroku uvedeném usnesením Krajský soud v Praze odmítl přihlášku pohledávky věřitelky č. 10 Česká spořitelna, a. s., (dále jen odvolatelka; bod I. výroku) a konstatoval, že právní mocí tohoto usnesení účast odvolatelky v insolvenčním řízení končí (bod II. výroku).

2. V odůvodnění usnesení soud I. stupně zejména uvedl, že usnesením ze dne 21. 3. 2014 (A-11) byl mj. zjištěn úpadek dlužníka M. Č. (dále jen dlužník), bylo povoleno jeho oddlužení a že současně byli jeho věřitelé, kteří dosud nepřihlásili své pohledávky do řízení, vyzváni, aby tak učinili ve lhůtě 30 dnů ode dne zveřejnění rozhodnutí o úpadku v insolvenčním rejstříku. Lhůta stanovená pro přihlášení pohledávek věřitelů uplynula dne 22. 4. 2014. Protože mu přihláška pohledávky odvolatelky byla doručena až dne 23. 1. 2017, postupoval soud I. stupně dle § 185 insolvenčního zákona (dále jen IZ) a odmítl ji pro opožděnost. K tomu dodal, že si je vědom toho, že pohledávka odvolatelky vznikla, až po uplynutí přihlašovací lhůty, jež je lhůtou konečnou, a že nejde o žádnou z výjimek, jako např. u zahraničního věřitele, u pohledávek za podstatou či pohledávek jim na roveň postavených nebo u nároků na náhradu škody způsobené trestným činem, jak plyne též z právních závěrů vyjádřených v usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 1. 10. 2015, sp. zn. 1 VSPH 1226/2015-P5-8.

II.

Odvolání a vyjádření k němu

3. Proti tomuto usnesení se odvolatelka včas odvolala (P9-3) a požadovala, aby je odvolací soud změnil tak, že se její přihláška neodmítá. Argumentovala zejména tím, že dne 23.1.2017 přihlásila do insolvenčního řízení pohledávku č. 1 ze smlouvy o úvěru, pohledávku č. 2 ze smlouvy o úvěru a pohledávku č. 3 ze smlouvy o úvěru a že jde o dluh, který zdědil právě dlužník. K tomu předložila usnesení o dědictví a smlouvy o úvěru. Uvedla, že dlužníkův dluh vznikl až s právní mocí usnesení o dědictví, tedy dne 21. 9. 2015, a proto jej nemohla v přihlašovací lhůtě přihlásit, neboť nemohla vědět, že dlužník zdědí dluhy po zemřelé. Dovolávala se právních závěrů vyjádřených v usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 2 VSPH 1493/2013, dle něhož nelze na přihlášku odvolatele aplikovat pravidelnou přihlašovací lhůtu, neboť v jejím průběhu odvolatel nebyl věřitelem, resp. nemohl vědět, že se jím vůbec stane v důsledku nabytí dědictví dlužníkem po zemřelé. Dle odvolatelky by se ke zděděnému majetku mělo přistupovat jako k „oddělené podstatě“, z níž budou uhrazeny zůstavitelovy dluhy a až po jejich uhrazení bude tento majetek vydán do majetkové podstaty dlužníka. K tomu se dovolávala publikovaného právního názoru zastávaného místopředsedou Krajského soudu v Ostravě Mgr. R. K.: „V případě dědictví k těmto podstatám přistupuje další oddělená podstata, kterou můžeme označit jako podstatu zděděného majetku. Dispoziční oprávnění k ní má dlužník (§ 412 IZ ukládá zpeněžení majetku dlužníkovi, byť samozřejmě správce i zde na dlužníka dohlíží a v praxi to bude nezřídkou správce, kdo zpeněžení fakticky obstará), který zděděný majetek zpeněží, uhradí náklady spojené s udržováním zděděného majetku a s prodejem zděděného majetku, uhradí dluhy zůstavitele a čistý výtěžek poté vydá insolvenčnímu správci do základní majetkové podstaty k rozdělení mezi věřitele.“

III.

Důvodnost odvolání

4. Vrchní soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení jemu předcházející a dospěl k

následujícím zjištěním a závěrům:

5. Z insolvenčního spisu zjistil odvolací soud tyto rozhodující skutečnosti:

-dne 21. 3. 2014 byl zjištěn úpadek dlužníka a dlužníkovi bylo povoleno oddlužení (A-11); přihlašovací lhůta pro věřitele skončila v úterý 22. 4. 2014;

-dne 4. 6. 2014 bylo schváleno oddlužení dlužníka plněním splátkového kalendáře (B-13); dlužník schválený způsob oddlužení prozatím plní (B-24);

-příhláškou ze dne 23. 1. 2017 (P9-1) přihlašuje odvolatelka 3 nezajištěné pohledávky v celkové výši 41 455 Kč s tím, že jejich právním důvodem je odpovědnost dlužníka za dluhy zůstavitelky J. Č., zemř. dne 27. 12. 2014, která vyplývá z universální sukcese, když dlužník zdědil 1/3 dědictví a 1/3 podílu neuhrazených zůstatků 3 smluv o úvěrů splatných ode dne 17. 3. 2016, vše dle usnesení Mgr. J. H., notářky v M. B., jako soudní komisařky ze dne 21. 9. 2015, č. j. 80 D 18/2015-60, jež nabylo právní moci téhož dne;

-napadeným usnesením ze dne 10. 3. 2017 (P9-2) soud I. stupně přihlášku odvolatelky odmítl pro opožděnost;

-dle zprávy insolvenčního správce L., v.o.s. (dále jen správce) ze dne 26. 5. 2016 a přiloženého znaleckého posudku (B-23) zdědil dlužník jen 1/3 podíl na rodinném domku s pozemkem oceněný na 300 000 Kč a zatížený zástavním právem ve prospěch zajištěného věřitele Hypoteční banka, a. s. (dále jen zajištěný věřitel), jenž dne 9. 12. 2015 (P8-1) přihlásil zajištěnou pohledávku ve výši 504 316,82 Kč, která byla zjištěna dne 10. 3. 2016 na zvláštním přezkumném jednání (B-22); s ohledem na to, že zajištěný věřitel nepožádal o zpeněžení předmětu zajištění a že hodnota předmětu zajištění je nižší než výše zjištěné zajištěné pohledávky (nebude žádná hyperocha), nebude správce dlužníkem zděděný podíl ani zpeněžovat.

6. Pro posouzení věci je třeba nejprve zodpovědět otázku, zda a jak lze v insolvenčním řízení uplatnit a uspokojit pohledávku, kterou měl věřitel vůči zůstaviteli, když tento dluh zůstavitele přešel v důsledku rozhodnutí o dědictví (§ 184 a násl. zákona o zvláštních řízeních soudních; dále jen z.z.ř.s.) vydaného po uplynutí přihlašovací lhůty (§ 136 odst. 2 písm. d/ nebo odst. 3 IZ) na dlužníka jako dědice.

7. Dosavadní sporá judikatura Vrchního soudu v Praze prezentovaná jen usnesením ze dne 1. 10. 2015, č. j. KSPA 48 INS 16409/2011, 1 VSPH 1226/2015-P5-8, z něhož vycházel soud I. stupně a dle kterého nelze takovou pohledávku v insolvenčním řízení uspokojit, nebo usnesením ze dne 31. 3. 2014, č.j. KSPL 56 INS 5847/2013, 2 VSPH 1493/2013-P7-7, jehož se naopak dovolává odvolatelka a dle kterého nelze takovou pohledávku odmítnout jako opožděnou, neboť ji lze v insolvenčním řízení uplatnit, nedává uspokojivou odpověď na shora položenou otázku.

8. Podle § 205 IZ jestliže insolvenční návrh podal dlužník, náleží do majetkové podstaty majetek, který dlužníkovi patřil k okamžiku, kdy nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, jakož i majetek, který dlužník nabyl v průběhu insolvenčního řízení (odst. 1). Podal-li insolvenční návrh věřitel, náleží do majetkové podstaty majetek, který dlužníkovi patřil k okamžiku, kdy nastaly účinky předběžného opatření, kterým insolvenční soud zcela nebo zčásti omezil právo dlužníka nakládat s jeho majetkem, majetek, který dlužníkovi patřil k okamžiku, kdy nastaly účinky rozhodnutí o úpadku dlužníka, a majetek, který dlužník nabyl v průběhu insolvenčního řízení poté, co nastaly účinky těchto rozhodnutí (odst. 2). Je-li dlužník spoluvlastníkem majetku podle odstavců 1 a 2, náleží do majetkové podstaty podíl dlužníka na tomto majetku. Majetek podle odstavců 1 a 2 náleží do

majetkové podstaty i tehdy, je-li ve společném jmění dlužníka a jeho manžela (odst. 3). Majetek jiných osob než dlužníka náleží do majetkové podstaty, stanoví-li to zákon, zejména jde-li o plnění z neúčinných právních úkonů. Pro účely zpeněžení se na takový majetek pohlíží jako na majetek dlužníka (odst. 4).

Podle § 246 odst. 4 IZ právní úkon, kterým dlužník po prohlášení konkursu odmítne přijetí daru nebo dědictví bez souhlasu insolvenčního správce, je neplatný. Totéž platí, jestliže dlužník uzavře bez souhlasu insolvenčního správce dohodu o vypořádání dědictví, podle které má z dědictví obdržet méně, než činí jeho dědický podíl.

Podle § 412 odst. 1 písm. b) IZ po dobu trvání účinků schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře je dlužník povinen hodnoty získané dědictvím, darem a z neúčinného právního úkonu, jakož i majetek, který dlužník neuvedl v seznamu majetku, ač tuto povinnost měl, vydat insolvenčnímu správci ke zpeněžení a výtěžek, stejně jako jiné své mimořádné příjmy, použít k mimořádným splátkám nad rámec splátkového kalendáře.

Podle § 412 odst. 3 IZ právní úkon, kterým dlužník za trvání účinků schválení oddlužení plněním splátkového kalendáře odmítne přijetí daru nebo dědictví bez souhlasu insolvenčního správce, je neplatný. Totéž platí, jestliže dlužník uzavře bez souhlasu insolvenčního správce dohodu o vypořádání dědictví, podle které má z dědictví obdržet méně, než činí jeho dědický podíl. Má se za to, že dlužník, který za trvání účinků schválení oddlužení neodmítne dědictví, uplatnil výhradu soupisu.

9. Ze shora citovaných ustanovení je zřejmé, že pokud jde o dědictví nabyté dlužníkem v průběhu insolvenčního řízení, kalkuluje IZ výslovně jen s aktivy pozůstalosti (§ 171 a § 172 z.z.ř.s.), jež náležejí (srov. § 206 IZ) do majetkové podstaty dlužníka určené v poměrech insolvenčního řízení zpravidla ke zpeněžení a k (poměrnému) rozdělení výtěžku z toho mezi insolvenční věřitele způsobem stanoveným v IZ.

10. Pokud jde o pasiva - dluhy zůstavitele, jež rovněž tvoří pozůstalost - celé jmění zůstavitele (§ 1475 o. z.), a která rovněž pravidelně přecházejí na dědice (§ 1701 odst. 1 o. z.), nemá ohledně nich IZ žádná ustanovení, jež by se mohla v insolvenčním řízení přednostně aplikovat před obecnými ustanoveními o. z. Z toho odvolací soud dovozuje, že v otázce úhrady dluhů zůstavitele, je třeba v insolvenčním řízení zásadně respektovat právní úpravu o.z. Jinými slovy řečeno, věřitelé zůstavitele - nyní dlužníka jako jeho dědice, nemohou být probíhajícím insolvenčním řízením dlužníka zásadně dotčeni na svých právech při uspokojení svých pohledávek. Dle přesvědčení odvolacího soudu se tato zásada v poměrech insolvenčního řízení prosadí s jediným omezením, jímž je výše ceny nabytého dědictví zapsaného do soupisu majetkové podstaty.

11. Tento limit je v IZ výslovně dán jen v § 412 odst. 3 větě třetí IZ, dle níž má se za to, že dlužník, který za trvání účinků schválení oddlužení neodmítne dědictví, uplatnil výhradu soupisu. Výhrada soupisu má ten účinek, že dědic, který ji uplatnil, hradí dluhy zůstavitele jen do výše ceny nabytého dědictví (§ 1706 o.z.). Opačný výklad, dle něhož by byl dlužník povinen hradit dluhy zůstavitele nad výši ceny nabytého dědictví zapsaného do soupisu majetkové podstaty, by vedl k nepřijatelnému důsledku, totiž že by výtěžek ze zpeněžení ostatního majetku podstaty nemohl být zcela použit pro uspokojení pohledávek přihlášených věřitelů (§ 173 IZ) a věřitelů pohledávek za podstatou (§ 168 IZ) nebo pohledávek jim na roveň postavených (§ 169 IZ), ale na uspokojení dluhů zůstavitele, čímž by byl zcela popřen účel a cíl insolvenčního řízení. Nelze totiž bez výhrad akceptovat, aby míra uspokojení věřitele pohledávky, která má původ v dluhu zůstavitele, byla závislá od různého způsobu řešení úpadku dlužníka. Odvolací soud tím míní především situaci, kdyby o uspokojení takového věřitele bylo rozhodováno v rámci (stejného) insolvenčního řízení buď ještě za trvání účinků schváleného oddlužení, nebo až po jeho event. zrušení a po prohlášení konkursu na majetek dlužníka

(§ 418 IZ); v obou případech musí být míra uspokojení tohoto věřitele stejná (§ 5 písm. b/ IZ).

12. Jestliže IZ do insolvenčního řízení „vtahuje“ aktiva dlužníkem nabytého dědictví (majetek zůstavitele), nemohou ani jeho pasiva (dluhy zůstavitele), jež s nimi neoddělitelně souvisejí, zůstat mimo insolvenční řízení, a je třeba i jim umožnit „vstup“ do insolvenčního řízení. Tento princip se dle mínění odvolacího soudu pravidelně prosadí všude tam, kde nedošlo k odloučení pozůstalosti podle § 1709 o. z., dle něhož věřitel, který osvědčí obavu z předlužení dědice, může před tím, než soud potvrdí nabytí dědictví, navrhnout, aby pozůstalost zůstala odloučena od jmění dědice a byla spravována jako oddělené jmění. Dle názoru odvolacího soudu povaha odděleného jmění vylučuje jeho zahrnutí do majetkové podstaty dlužníka, proto se aktiva a pasiva tvořící odloučenou pozůstalost vypořádají zásadně mimo rámec insolvenčního řízení. Tento závěr odvolacího soudu je plně konformní s úpravou obsaženou v ustanovení § 1710 o. z., dle něhož se z odloučené pozůstalosti uspokojí věřitel, který si odloučení vyžádal; tento věřitel však ztrácí právo uspokojit se z ostatního dědicova majetku, a to i v případě, že dědic neuplatnil výhradu soupisu.

13. Lze tedy přijmout první závěr: Nedošlo-li k odloučení pozůstalosti (§ 1709 o. z.) a je-li do soupisu majetkové podstaty (§ 205 IZ) zapsán majetek, který nabyt dlužník z dědictví, může věřitel pohledávky, která má původ v dluhu zůstavitele, k jehož zaplacení je nyní povinen dlužník, uplatnit toto své právo vůči dlužníkovi v insolvenčním řízení (§ 14 odst. 1 IZ).

14. Pokud jde o postup při uplatnění takových pohledávek věřiteli v insolvenčním řízení, nabízí IZ dva možné způsoby:

1) přihláškou pohledávky podanou v přihlašovacím lhůtě na předepsaném formuláři u insolvenčního soudu (§ 173 a násl. IZ) s následným určením její pravosti, výše a pořadí na přezkumném jednání (§ 190 a násl. IZ) nebo v incidenčním sporu u insolvenčního soudu (§ 159 odst. 1 písm. a/ IZ);

2) neformálním písemným uplatněním učiněným kdykoliv v průběhu insolvenčního řízení u osoby s dispozičními oprávněními s event. určením její existence v běžném nalézacím řízení u obecného soudu (§ 203 odst. 4 IZ) nebo s event. určením jejího přednostního uspokojení v incidenčním sporu u insolvenčního soudu (§ 203a IZ).

15. S ohledem na to, že v taxativním výčtu pohledávek za podstatou (§ 168 IZ) ani pohledávek jim na roveň postavených (§ 169 IZ) nejsou uvedeny dluhy zůstavitele, které přešly na dlužníka v důsledku nabytí dědictví, je tím automaticky vyloučen úspěch věřitele v příp. žalobách podaných podle § 203 odst. 4 nebo § 203a odst. 1 IZ, což činí postup ad 2) při uplatňování takových pohledávek zjevně neschůdným.

16. Zbývá tedy jen postup ad 1), tedy prostřednictvím přihlášky takové pohledávky podané na předepsaném formuláři u insolvenčního soudu (§ 173 a násl. IZ) s následným určením její pravosti, výše a pořadí na přezkumném jednání (§ 190 a násl. IZ) nebo v incidenčním sporu u insolvenčního soudu (§ 159 odst. 1 písm. a/ IZ) s tím, že je třeba se vypořádat s uplynutím přihlašovacích lhůt, v níž se přihlášky věřitelů pravidelně podávají.

17. K tomu se nabízí řešení použité již dříve v usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 28. 3. 2012, sen. zn. [29 NSCR 32/2011](#) (R 112/2012), dle něhož nabyt-li dlužník vlastnické právo k věci zatížené zástavním právem až v průběhu insolvenčního řízení, v době po marném uplynutí lhůty stanovené rozhodnutím o úpadku k přihlášení pohledávek (a ustanoveními o možných změnách pořadí přihlášených pohledávek), neznamená to, že by věřitel, který svou pohledávku řádně a včas přihlásil, byl bez dalšího zbaven práva dovolat se zajištění. Insolvenční soud je povinen takového věřitele vyzvat, aby v (procesní) lhůtě k tomu určené sdělil, zda uplatňuje právo na uspokojení ze zajištění a poučit jej, že po marném uplynutí určené lhůty bude mít za to, že právo na uspokojení pohledávky ze

zajištění neuplatnil.

18. Odvolací soud je proto přesvědčen o tom, že též pohledávku, která má původ v dluhu zůstavitele, jenž přešel na dlužníka v důsledku nabytí dědictví až po přihlašovací lhůtě, lze řádně přihlásit (§ 173 IZ) ve zvláštní lhůtě určené soudem ve smyslu shora uvedeného judikátu. Toto řešení je v souladu též s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 3. 2014, č.j. KSPL 56 INS 5847/2013, 2 VSPH 1493/2013-P7-7, jehož se dovolávala odvolatelka a k němuž se odvolací soud rovněž hlásí; proto odvolací soud nesdílí právní závěry vyjádřené v usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 1. 10. 2015, č. j. KSPA 48 INS 16409/2011, 1 VSPH 1226/2015-P5-8, z něhož vycházel soud I. stupně a jež takové řešení (nesprávně) nepřipouští.

19. Lze tedy přijmout druhý závěr: Nabyli-li dlužník dědictví po zůstaviteli až v průběhu insolvenčního řízení v době po marném uplynutí lhůty stanovené rozhodnutím o úpadku k přihlášení pohledávek, není věřitel pohledávky, která má původ v dluhu zůstavitele, bez dalšího zbaven práva uplatnit ji též vůči dlužníkovi podáním přihlášky (§ 173 a násl. IZ). Insolvenční soud je povinen takového věřitele vyzvat, aby v (procesní) lhůtě k tomu určené sdělil, zda uplatňuje právo na uspokojení dluhu zůstavitele vůči dlužníkovi a poučit jej, že po marném uplynutí určené lhůty bude mít za to, že takové právo neuplatnil.

20. Zbývá vyložit, kdy a v jakém rozsahu lze v insolvenčním řízení uspokojit věřitele pohledávky, která má původ v dluhu zůstavitele, po té, co jeho pohledávka byla zjištěna (§ 201 IZ). Dle názoru odvolacího soudu se takový věřitel - nepůjde-li současně o zajištěného věřitele ve smyslu § 2 písm. g) IZ, jenž se bude pravidelně uspokojovat postupem podle § 298 IZ - zařadí se svým nárokem mezi ostatní přihlášené nezajištěné věřitele a pravidelně se uspokojí spolu s nimi ve schváleném způsobu oddlužení nebo v konkursu způsobem stanoveným v IZ, ovšem s limitem - jak vyloženo shora (§ 5 písm. a/ a § 412 odst. 3 věta třetí IZ) - že na svoji pohledávku nemůže z insolvenčního řízení obdržet více, než kolik činí cena nabytého dědictví; nad tento limit uspokojen být nemůže.

21. Bude-li cena nabytého dědictví menší než hodnota zjištěné pohledávky, která má původ v dluhu zůstavitele, uspokojí se věřitel (zpravidla poměrně) nejvýše do celé výše ceny nabytého dědictví; neuspokojený zbytek pohledávky tohoto věřitele se v insolvenčním řízení již uspokojovat nebude s ohledem na účinek (limit) výhrady soupisu. Bude-li cena nabytého dědictví převyšovat hodnotu zjištěné pohledávky, která má původ v dluhu zůstavitele, neprojeví se nijak účinek (limit) výhrady soupisu a věřitel bude (zpravidla poměrně) uspokojen způsobem stanoveným v IZ bez jakéhokoliv omezení.

22. Lze tedy přijmout třetí závěr: Věřitel pohledávky, která má původ v dluhu zůstavitele, má právo, aby jeho pohledávka byla uspokojena v insolvenčním řízení dlužníka (dědice) podle schváleného způsobu oddlužení nebo v konkursu způsobem stanoveným v IZ, avšak jen do výše ceny nabytého dědictví.

23. V posuzované věci soud I. stupně napadeným usnesením odmítl jako opožděnou přihlášku odvolatelky, jejíž pohledávky vzešly z dluhů zůstavitele nabytých dlužníkem v rámci dědictví po zůstaviteli až v průběhu insolvenčního řízení, přičemž dědictví bylo sice zapsáno do soupisu majetkové podstaty (k odloučení pozůstalosti nedošlo), ale správce jej prozatím zpeněžovat nebude. Jak vyloženo shora, takovou přihlášku nelze považovat za opožděnou, přičemž ve vztahu k odvolatelce, jakož i dalším věřitelům zůstavitele patrným z odůvodnění usnesení Mgr. J. H., notářky v M. B., jako soudní komisařky ze dne 21. 9. 2015, č. j. 80 D 18/2015-60, bude třeba postupovat ve smyslu shora uvedených závěrů odvolacího soudu, tj. aby je soud I. stupně vyzval (včetně odvolatelky, které tím uzavře lhůtu pro případné uplatňování dalších event. nároků), aby v (procesní) lhůtě k tomu určené sdělili, zda uplatňují právo na uspokojení dluhu zůstavitele vůči dlužníkovi a poučil je, že po marném uplynutí určené lhůty bude mít za to, že takové právo neuplatnili.

24. Protože soud I. stupně takto nepostupoval a pro odmítnutí přihlášky odvolatelky nebyl žádný důvod, postupoval odvolací soud podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a napadené usnesení změnil ve výroku uvedeným způsobem.